

[Udenrigsministeren]

ninger, om man letter arbejdet for at opnå disse reelle fremskridt på væsentlige områder ved en så forholdsvis tom demonstration, som en nordisk traktatfæstelse jo vil være. Og i den sammenhæng kan det ikke være uden betydning, hvordan man i de øvrige nordiske lande ser på denne sag, for som det jo blev understreget meget stærkt i hr. Stinus' indlæg, går dette forslag udtrykkelig ud på, at regeringen opfordres til at optage forhandlinger med de øvrige nordiske lande. Men når jeg så kan oplyse, at man selv fra svensk side er meget skeptisk, at man netop fra svensk side peger på det, som jeg trak frem, nemlig at ingen af problemerne ved et globalt forbud bliver lettere at løse, fordi de bliver taget op regionalt, er der noget, der på forhånd siger os, at det vil være ret udsigtsløst at indlede en sådan proces.

Det havde da været let nok for regeringen at sige: lad os bare gøre det, vel vidende at det så ville køre fast, bl.a. i de svenske reelle indvendinger. Derved ville vi vel have gjort det samme, som hr. Pelle Voigt måske selv kom til at røbe at han gjorde, da han sagde: det koster os ikke noget at sætte os i spidsen. Ja men, dette her er jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt det koster os noget eller ikke koster os noget at tage nogle initiativer. Det, der må være væsentligt, er vel, om vi selv tror på værdien af det, vi gør. Om vi tror på, at de ting, vi gør, nu også fører os til de ting, vi ønsker, og der er jo bred enighed i denne sal om, at det, vi ønsker, er at gøre reelle fremskridt henimod fjernelse af kemiske våben og forhindre brug af kemiske våben. Jeg synes, det er skævt, hvis man taler om, hvorvidt det koster os noget at foretage det ene eller det andet; det er ikke at tage denne sag alvorligt. Jeg beder om forståelse for, at der i regeringens afvisning af dette forslag netop ligger et ønske om, at vi vil tage den sag alvorligt, og at vi ikke af demonstrationsgrunde ønsker at være med til at foretage os noget, der kan risikere bare på den mindste måde at gøre det endnu vanskeligere at nå frem til den globale og afbalancerede aftale, som vi alle sammen ønsker kommer ud af det.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

For det første skal jeg sige, at den svenske skepsis over for en regional aftale af denne

art, som udenrigsministeren refererer til her, synes jeg er en ekstra grund til at sætte sådanne forhandlinger i gang, som foreslås her.

Men udenrigsministerens indlæg giver mig i øvrigt anledning til to bemærkninger. Udenrigsministeren kalder en C-våbenfri zone for en tom demonstration. Må jeg spørge udenrigsministeren, om det er ensbetydende med, at udenrigsministeren er villig til på anden vis at lukke optionen én gang for alle igennem en international aftale eller igennem dansk lovgivning for, at der kan komme kemiske våben på dansk område, altså at muligheden for at modtage kemiske våben på dansk område ikke længere står åben hverken for folketinget eller for regeringen, uden at man direkte skal ændre internationalt indgåede forpligtelser. For hvis udenrigsministeren er villig til at indgå et sådant arrangement, kan det da være, at der er en vis realitet i udenrigsministerens bemærkninger, men ellers er der det jo ikke.

Det giver mig anledning til mit andet spørgsmål: hvis dette her nærmest skulle være et problem i henseende til at få en global løsning, er udenrigsministeren så af den opfattelse, at det udspil, som nu kommer fra Rumænien og Bulgarien om en regional aftale i Balkanområdet, eller – og det synes jeg egentlig er mere interessant at få oplyst – at den aftale, som er indgået mellem det østtyske socialistiske enhedsparti og det vesttyske socialdemokrati, er noget, der stiller sig hindrende i vejen for eller skulle besværliggøre en global aftale om et totalt forbud mod produktion af og oplagring af kemiske våben? For hvis det er det, der ligger bag, er der en reel meningsforskel mellem os her, hvor jeg egentlig synes socialdemokratiets holdning bliver ekstra interessant.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Nu er det jo ikke første gang, at regeringen og altså i dag udenrigsministeren med en masse tom snak afviser forslag til konkrete foranstaltninger imod de kemiske våben.

SF og VS har jo fremsat et forslag, som indeholder ni andre konkrete skridt, men heller ikke over for det var der nogen særlig imødekommenhed fra regeringens side. Konklusionen må efterhånden være den, at uanset hvilke konkrete skridt man rent faktisk